

Sygn. akt XVII AmE 50/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSR del. Danuta Brejtkopf

Protokolant: Andrzej Tracz

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2013 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) S.A. w L.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

z udziałem (...) sp. z o.o. w W.

o przyłączenie do sieci

I. uchyla decyzję;

II. zasądza od pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz powoda (...) S.A. w L. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

XVII AmE 50/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16.02.2012 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki po rozpatrzeniu wniosku z dnia 25 stycznia 2011 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. w sprawie rozstrzygnięcia sporu dotyczącego odmowy zawarcia przez (...) S.A. Oddział (...) z siedzibą w L. umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej Farmy Wiatrowej (...) o łącznej mocy przyłączeniowej 48 MW, orzekł zawarcie pomiędzy (...) S.A. Oddział (...) z siedzibą w L. a (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej (...) S.A. Oddział (...) z siedzibą w L. Farmy Wiatrowej (...), położonej w miejscowości S., gmina T., województwo l. o łącznej mocy przyłączeniowej 48 MW, o treści stanowiącej załączniki do decyzji.

Prezes URE wskazał, iż realizując inwestycję pod nazwą Farma Wiatrowa (...) zainteresowany złożył w (...) S.A. Oddział (...) wniosek o określenie warunków przyłączenia Farmy Wiatrowej (...) o łącznej mocy przyłączeniowej 48 MW. W odpowiedzi ww. przedsiębiorstwo energetyczne wydało Wnioskodawcy warunki przyłączenia z dnia 28 sierpnia 2009 r. W dniu 7 maja 2010 r. wnioskodawca wniósł zaliczkę na poczet opłaty za przyłączenie w wysokości 1 440 000 zł. Następnie pomiędzy stronami toczyły się negocjacje mające za przedmiot kształt zapisów przyszłej umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej należących do zainteresowanego źródeł energii elektrycznej. W toku tych negocjacji ustalono rozbieżności pomiędzy stronami, które streszczają się w braku akceptacji zainteresowanego dla przedstawionych przez (...) S.A. Oddział (...) nakładów na realizację przyłączenia (nieprawidłowe wyliczenie kosztów).

Pismem z dnia 3 lutego 2011 r. Prezes URE zawiadomił zainteresowanego oraz (...) S.A. Oddział (...) o wszczęciu w dniu 27 stycznia 2011 r. postępowania administracyjnego w sprawie rozstrzygnięcia w trybie art. 8 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne sporu dotyczącego odmowy zawarcia przez (...) S.A. Oddział (...) umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej projektowanej przez zainteresowanego do realizacji Farmy Wiatrowej (...). W piśmie tym Prezes URE wezwał (...) S.A. Oddział (...) m. in. do podania technicznego uzasadnienia dla konieczności głębszej przebudowy sieci na potrzeby realizacji wniosku o przyłączenie Farmy Wiatrowej (...) oraz zasadności przyjęcia do kalkulacji opłaty za przyłączenie rzeczywistych nakładów związanych z tą przebudową.

Prezes URE zważył, iż stosownie do art. 7 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją paliw gazowych lub energii jest obowiązane do zawarcia umowy o przyłączenie do sieci z podmiotami ubiegającymi się o przyłączenie do sieci, na zasadzie równoprawnego traktowania, jeżeli istnieją techniczne i ekonomiczne warunki przyłączenia do sieci i dostarczania tych paliw lub energii, a żądający zawarcia umowy spełnia warunki przyłączenia do sieci i odbioru.

Stosownie natomiast do art. 8 ust. 1 ww. ustawy w sprawach spornych dotyczących odmowy zawarcia m.in. umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej rozstrzyga Prezes URE na wniosek strony.

Zgodnie z art. 7 ust. 8 pkt 3 ww. ustawy za przyłączenie źródeł współpracujących z siecią oraz sieci przedsiębiorstw energetycznych zajmujących się przesyłaniem lub dystrybucją paliw gazowych lub energii pobiera się opłatę ustaloną na podstawie rzeczywistych nakładów poniesionych na realizację przyłączenia, z wyłączeniem odnawialnych źródeł energii o mocy elektrycznej zainstalowanej nie wyższej niż 5 MW oraz jednostek kogeneracji o mocy elektrycznej zainstalowanej poniżej 1 MW, za których przyłączenie pobiera się połowę opłaty ustalonej na podstawie rzeczywistych nakładów.

Art. 7 ust. 5 ustawy - Prawo energetyczne stanowi z kolei, iż przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją paliw gazowych lub energii jest obowiązane zapewnić realizację i finansowanie budowy i rozbudowy sieci, w tym na potrzeby przyłączania podmiotów ubiegających się o przyłączenie, na warunkach określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 9 ust. 1-4, 7 i 8 i art. 46, zaś art. 7 ust. 6 ww. ustawy przewiduje, iż budowę i rozbudowę odcinków sieci służących do przyłączenia instalacji należących do podmiotów ubiegających się o przyłączenie do sieci zapewnia operator systemu dystrybucyjnego. Natomiast art. 4 ust. 2 ww. ustawy przewiduje, iż przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją paliw gazowych lub energii jest obowiązane zapewnić wszystkim odbiorcom oraz przedsiębiorstwom zajmującym się sprzedażą paliw gazowych lub energii, na zasadzie równoprawnego traktowania, świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji paliw gazowych lub energii, na zasadach i w zakresie określonym w ustawie.

Obowiązki w zakresie przyłączania do sieci elektroenergetycznej ubiegających się o to podmiotów spoczywają na przedsiębiorstwach energetycznych zajmujących się przesyłaniem i dystrybucją energii elektrycznej (operatorach systemów dystrybucyjnych energii elektrycznej). Art. 9c ust. 3 pkt 3 ustawy - Prawo energetyczne przewiduje, iż operator taki w zakresie eksploatowanego systemu dystrybucyjnego, stosując obiektywne i przejrzyste zasady zapewniające równe traktowanie użytkowników tego systemu, jest odpowiedzialny między innymi za zapewnienie rozbudowy sieci dystrybucyjnej. Z kolei art. 9c ust. 3 pkt 11 przewiduje obowiązek planowania i rozwoju sieci dystrybucyjnej związany między innymi

z rozwojem mocy wytwórczych przyłączanych do sieci dystrybucyjnych.

W realizacji procesu przyłączenia na wniosek ubiegających się o to podmiotów istotne znaczenie ma przy wydawaniu technicznych warunków przyłączenia i projektu umowy o przyłączenie określenia zakresu znaczeniowego pojęcia przyłącza, miejsca przyłączenia, sieci oraz opłaty za przyłączenie.

Pozwany stwierdził, iż miejscem przyłączenia jest punkt w sieci, w którym przyłączy łączy się z siecią, przyłączem jest odcinek lub element sieci służący do połączenia urządzeń, instalacji lub sieci podmiotu ubiegającego się o przyłączenie, o wymaganej przez niego mocy przyłączeniowej, z pozostałą częścią sieci przedsiębiorstwa energetycznego świadczącego na rzecz podmiotu przyłączanego usługę przesyłania i dystrybucji energii elektrycznej. Legalna definicja

sieci zawarta została w art. 3 pkt 11 ustawy - Prawo energetyczne stanowiąc, iż są to instalacje połączone i współpracujące ze sobą, służące do przesyłania lub dystrybucji paliw lub energii, należące do przedsiębiorstwa energetycznego. Kwestie związane z ustalaniem opłaty za przyłączenie reguluje przywołany wyżej art. 7 ust. 8 ustawy - Prawo energetyczne, który w odniesieniu do przedmiotowej sprawy (przyłączenie odnawialnego źródła wytwórczego energii elektrycznej) stanowi w punkcie 3, iż opłatę za przyłączenie ww. źródła ustala się na podstawie rzeczywistych nakładów poniesionych na realizację przyłączenia. Z tego punktu widzenia istotne jest rozróżnienie pomiędzy kosztami wynikającymi z nakładów na bezpośrednie przyłączenie odnawialnego źródła energii a kosztami wynikającymi z nakładów na realizację inwestycji w celu rozbudowy, przebudowy, czy modernizacji sieci zwianych z realizacją konkretnego przyłączenia. Powyższa dystynkcja ma o tyle znaczenie, iż art. 7 ust. 10 ustawy - Prawo energetyczne stanowi, iż koszty wynikające z nakładów na realizację przyłączenia podmiotów ubiegających się o przyłączenie, w zakresie, w jakim zostały pokryte wpływami z opłat za przyłączenie do sieci nie stanowią podstawy do ustalania w taryfie stawek opłat za przesyłanie lub dystrybucję paliw gazowych lub energii. Z powyższego wynika, iż nakłady związane z realizacją przyłącza stanowią podstawę kalkulacji opłaty za przyłączenie określonego źródła do sieci dystrybucyjnej i pokrywane są przez podmiot ubiegający się o przyłączenie w opłacie przyłączeniowej, natomiast nakłady wynikające z realizacji prac związanych z inwestycjami w systemie elektroenergetycznym operatora systemu dystrybucyjnego, związanymi z potrzebą realizacji procesów przyłączeniowych stanowią podstawę do uwzględniania ich w taryfach przedsiębiorstw energetycznych jako kosztów uzasadnionych (art. 45 ustawy- Prawo energetyczne).

Sposób kalkulacji opłaty za przyłączenie określonego źródła do sieci elektroenergetycznej a zwłaszcza kwestia, czy opłata ta powinna uwzględniać inwestycje w sieci dystrybucyjnej planowane w związku z realizacją przyłączenia stanowiły przedmiot wielu rozstrzygnięć Sądu Okręgowego Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie (zwanego dalej „SOKiK”) oraz Sądu Apelacyjnego w Warszawie, rozpatrujących odwołania od decyzji Prezesa URE rozstrzygających spory o odmowę zawarcia umowy o przyłączenie.

W 'wyroku z dnia 25 czerwca 2009 r. (sygn. akt XVII AmE 205/08) SOKiK stwierdza, iż użyte w art.: 7 ist. 8 pkt 3 ustawy - Prawo energetyczne określenie „przyłączenie” jest odrębne od pojęcia budowy lub rozbudowy sieci elektroenergetycznej. Zdaniem SOKiK jest ono spójne i skorelowane z treścią określenia „przyłączenie”, którym posługuje się ustawodawca w obrębie art. 7 ust. 8 oraz zdeterminowane treścią § 2 pkt 8 i 15 rozporządzenia systemowego, definiującego miejsce przyłączenia i przyłącze. W opinii SOKiK wyrażonej w ww. wyroku „Analiza w/w przepisów uzasadnia zatem wniosek, że w rzeczywistych nakładach ponoszonych na realizację przyłączenia, o których mowa w art. 7 ust. 8 pkt 3 Prawa energetycznego uwzględnia się jedynie nakłady ponoszone na budowę przyłącza, a nie na rozbudowę sieci elektroenergetycznej niezbędnej do przyłączenia”.

W wyroku z dnia 23 marca 2010 r. (sygn. akt XVII AME 113/09) SOKiK analizując prawne konsekwencje wydania przez operatora sytemu dystrybucyjnego warunków przyłączenia wyraził opinię, iż „Zasadnicze znaczenie dla ustalenia istnienia opisanego wyżej obowiązku zawarcia umowy o przyłączenie do sieci, ma w niniejszej sprawie fakt, iż w dniu 4 lipca 2008 r. powód wydał zainteresowanemu warunki przyłączenia do sieci elektroenergetycznej farmy wiatrowej [...]. Z powyższego, w ocenie Sądu wynika, iż Przedsiębiorstwo [...] przed wydaniem w/w warunków musiało dokonać racjonalnej oceny czy w przedmiotowym przypadku faktycznie istnieją techniczne i ekonomiczne warunki przyłączenia. Skoro zatem, warunki przyłączenia zostały wydane i przesłane wraz z projektem umowy do zainteresowanego, to należy uznać, że warunki takie istniały a skutki przeprowadzonej oceny będącej podstawą dla wydania tych warunków obciążają powoda. Przy czym słusznie podnosi pozwany - Prezes URE, iż zarówno zapisy ustawy - Prawo energetyczne jak i wydane do niej akty wykonawcze nie przewidują instytucji „warunkowego” wydania warunków przyłączenia. Powód nie może zatem skutecznie twierdzić, iż w przedmiotowej sprawie istnieją warunki ekonomiczne do przyłączenia do sieci inwestycji zainteresowanego pod warunkiem jego partycypacji w kosztach modernizacji i rozbudowy sieci 110 kV”. W tym samym wyroku SOKiK stwierdził: „Argumenty podniesione przez pozwanego [Prezesa URE], iż w przypadku gdy podmiot ubiegający się o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej spełnia warunki przyłączenia do sieci i odbioru, a także gdy istnieją techniczne i ekonomiczne warunki przyłączenia do sieci elektroenergetycznej, to koszty związane z przebudową sieci elektroenergetycznej ponosi ten podmiot, do którego sieci zostaje dokonane przyłączenie danego podmiotu, Sąd uwzględnił w całości

i uznał za swoje" oraz dalej, iż „Owe wskazane w przepisie „rzeczywiste nakłady poniesione na realizację przyłączenia" to nic innego jak koszty wynikające z zakresu robót niezbędnych do realizacji przyłączenia. Stąd też wysnuć należy wniosek, iż koszty związane z utrzymaniem lub modernizacją sieci stanowią koszty uwzględnione w opłacie dystrybucyjnej, a nie przyłączeniowej. Gdyby bowiem przedsiębiorstwo energetyczne, przy zawieraniu umowy przyłączeniowej, było uprawnione do pobierania opłaty z tytułu modernizacji sieci, to pobierający opłatę dystrybucyjną, już po przyłączeniu do sieci, ponownie uzyskiwałoby środki z tego samego tytułu". W postępowaniu odwoławczym od powyższego wyroku Sąd Apelacyjny w Warszawie wydał w dniu 4 lutego 2011r. orzeczenie (sygn. akt VIA Ca 1030/10), w którym potwierdził wyrażoną opinię SOKiK stwierdzając między innymi, iż „Wydane przez przedsiębiorstwo energetyczne warunki przyłączenia spełniają kilka funkcji: stanowią potwierdzenie przez przedsiębiorstwo istnienia technicznych i ekonomicznych warunków przyłączenia oraz stanowią zaproszenie do złożenia przedsiębiorstwu energetycznemu oświadczenia woli przez podmiot ubiegający się o przyłączenie, które powoduje po stronie przedsiębiorstwa energetycznego obowiązek zawarcia umowy o przyłączenie do sieci zgodnie z tymi warunkami technicznymi oraz na warunkach przewidzianych w projekcie umowy przyłączeniowej, załączonej do wydanych warunków przyłączenia. Zatem kwestionowanie przez powoda w apelacji istnienia warunków technicznych i ekonomicznych nie znajduje żadnego uzasadnienia prawnego i jest sprzeczne z dotychczasowymi działaniami i oświadczeniami powoda podejmowanymi na etapie wydawania warunków przyłączenia".

Podobny pogląd wyraził Sąd Apelacyjny w wyroku z dnia 19 lutego 2010 r. (sygn. akt VI ACa 1142/09) stwierdzając: „Z powyższych przepisów wynika, że to na powodzie spoczywają publicznoprawne obowiązki związane z rozbudową sieci dystrybucyjnej, zatem nie może on tego obowiązku przenosić na podmioty ubiegające się o przyłączenie do sieci poprzez ponoszenie przez nie kosztów rozbudowy sieci innego przedsiębiorstwa energetycznego na potrzeby związane z przyłączeniem. Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, że opłata za przyłączenie odnawialnego źródła energii powinna być ustalana na podstawie rzeczywistych nakładów na budowę przyłącza, bez uwzględniania nakładów na rozbudowę sieci przedsiębiorstwa energetycznego niezbędnej do przyłączenia".

Do treści powyższego wyroku odniósł się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 kwietnia 2011r. (sygn. akt III /SK 42/10), wydanym po rozpatrzeniu skargi kasacyjnej, potwierdzając prawidłowość dokonanej przez SOKiK oraz Sąd Apelacyjny wykładni przepisów dotyczących ustalenia zakresu pojęciowego użytego w art. 7 ust. 8 pkt 3 ustawy - Prawo energetyczne określenia „przyłączenie", rzeczywistych nakładów związanych z realizacją przyłączenia oraz prawnych konsekwencji wydania przez operatora systemu dystrybucyjnego warunków przyłączenia określonego źródła do sieci dystrybucyjnej.

Prezes URE stwierdził, iż wydane przez (...) S.A. Oddział (...) warunki przyłączenia oraz projekt umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej Farmy Wiatrowej(...)zawierają postanowienia sprzeczne z prawem w zakresie sposobu ustalenia wysokości opłaty za przyłączenie w świetle postanowień art. 7 ust. 8 pkt 3 ustawy - Prawo energetyczne oraz określenia w ramach wydanych warunków przyłączenia zakresu pojęciowego przyłącza, zważywszy na jego definicję zawartą w § 2 pkt 15 rozporządzenia systemowego. Wydany Wnioskodawcy projekt umowy o przyłączenie do sieci zawiera także szereg postanowień, które w mniejszym lub większym stopniu, nie znajdują oparcia w treści przepisów prawa i mocą decyzji zostają .dostosowane do treści obowiązujących norm prawnych.

Ustalona przez (...) S.A. Oddział (...) opłata za przyłączenie Farmy Wiatrowej (...) w wysokości 38 789 200 zł oparta została nie na podstawie rzeczywistych nakładów poniesionych na realizację przyłączenia, a na podstawie rzeczywistych nakładów na realizację przyłączenia i towarzyszącej temu przebudowie i modernizacji sieci operatora systemu dystrybucyjnego. W wydanym projekcie umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej nałożono ponadto na Wnioskodawcę obowiązek wybudowania linii 110 kV łączącej pole liniowe (...) B. ze stacją (...) Farmy Wiatrowej (...), co w opinii Prezesa URE powinno - stosownie do § 2 pkt 15 rozporządzenia systemowego - zostać uznane za przyłącze i zrealizowane przez operatora systemu dystrybucyjnego, a koszty z tym związane stanowić powinny podstawę kalkulacji opłaty za przyłączenie, o której mowa w art. 7 ust. 8 pkt 3 ustawy - Prawo energetyczne.

Odnośnie pierwszego ze wspomnianych powyżej zagadnień (uwzględnienie w opłacie przyłączeniowej kosztów modernizacji i przebudowy sieci dystrybucyjnej w szerokim zakresie) przyjąć należy, że stanowisko przedsiębiorstwa

energetycznego w tym względzie nie znajduje uzasadnienia w świetle art. 7 ust. 8 pkt 3 ustawy - Prawo energetyczne, który przewiduje, iż za przyłączenie źródeł współpracujących z siecią oraz sieci przedsiębiorstw energetycznych zajmujących się przesyłaniem lub dystrybucją paliw gazowych lub energii pobiera się opłatę ustaloną na podstawie rzeczywistych nakładów poniesionych na realizację przyłączenia. Użyte w tym przepisie sformułowanie „przyłączenie” nie oznacza, wbrew twierdzeniu (...) SA. Oddział (...), szeregu prac i przedsięwzięć jakie przedsiębiorstwo energetyczne podejmuje w obrębie eksploatowanej sieci dystrybucyjnej w konsekwencji zrealizowania przyłączenia określonego źródła energii elektrycznej.

W wyroku z dnia 25 czerwca 2009 r. (sygn. akt XVII AmE 205/08) SOKiK stwierdził, iż użyte w art. 7 ust. 8 pkt 3 ustawy - Prawo energetyczne określenie „przyłączenie” jest odrębne od pojęcia budowy lub rozbudowy sieci elektroenergetycznej. W opinii SOKiK wyrażonej w ww. wyroku „Analiza w/w przepisów uzasadnia zatem wniosek, że w rzeczywistych nakładach ponoszonych na realizację przyłączenia, o których mowa w art. 7 ust. 8 pkt 3 Prawa energetycznego uwzględnia się jedynie nakłady ponoszone na budowę przyłącza, a nie na rozbudowę sieci elektroenergetycznej niezbędnej do przyłączenia”.

W świetle powyższego rozpatrywanie nakładów na realizację przyłączenia, o którym mówi przywołany wyżej przepis, w kontekście głębokiej przebudowy sieci jest niewłaściwe. Art. 7 ust. 5 ustawy - Prawo energetyczne stanowi, iż przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją paliw gazowych lub energii jest obowiązane zapewnić realizację i finansowanie budowy i rozbudowy sieci, w tym na potrzeby przyłączania podmiotów ubiegających się o przyłączenie, na warunkach określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 9 ust. 1-4, 7 i 8 i art. 46, zaś art. 7 ust. 6 .ww. Ustawy przewiduje, iż budowę i rozbudowę odcinków sieci służących do przyłączenia instalacji należących do podmiotów ubiegających się o przyłączenie do sieci zapewnia operator systemu dystrybucyjnego.

Prezes URE podniósł, iż nie kwestionuje poszczególnych zapisów wydanych Wnioskodawcy warunków przyłączenia, w tym także konieczności rozbudowy i modernizacji sieci dystrybucyjnej. Prezes URE uznaje w pełni założenie, że to operator systemu dystrybucyjnego posiada wszelkie niezbędne środki i wiedzę aby w ramach wydanych warunków przyłączenia zapewnić prawidłowe funkcjonowanie użytkowanej sieci. Czym innym pozostaje jednak obowiązek sfinansowania realizacji tych warunków w części, która wykracza poza wybudowanie przyłącza i jego włączenie w infrastrukturę przedsiębiorstwa energetycznego.

Stosownie do art. 7 ust. 10 ustawy - Prawo energetyczne koszty wynikające z nakładów na realizację przyłączenia podmiotów ubiegających się o przyłączenie stanowią podstawę do ustalenia w taryfie stawek opłat za przesyłanie lub dystrybucję energii elektrycznej (z wyjątkiem kosztów w zakresie jakim zostały pokryte wpływami opłat za przyłączenie).

Z powyższego wynika, że realizacja przyłączenia bez finansowego zaangażowania podmiotu przyłączanego w rozbudowę i modernizację sieci planowaną dla potrzeb tego przyłączenia nie oznacza, że operator systemu dystrybucyjnego ponosić będzie z tego tytułu stratę. Koszty wynikające z nakładów na rozbudowę i modernizację sieci „zwracane będą” dystrybutorowi energii elektrycznej w kolejnych taryfach dla usług dystrybucji energii elektrycznej.

Konstrukcja taryfy dla usług dystrybucji energii elektrycznej sprawia, że wszyscy odbiorcy korzystający z systemu dystrybucyjnego partycypują w kosztach jego utrzymania i rozwoju (dokonywanego także na potrzeby przyłączania do niego odnawialnych źródeł energii}.

Mając na uwadze przepisy prawa regulujące sposób kalkulowania opłaty za przyłączenie, utrwalone orzecznictwo w tej materii oraz ustalony w przedmiotowej sprawie stan faktyczny, Prezes URE stwierdził, że opłata za przyłączenie do sieci odnawialnego źródła energii jakim jest Farma Wiatrowa (...) powinna zostać ustalona na podstawie rzeczywistych nakładów na budowę przyłącza bez uwzględniania nakładów na rozbudowę sieci przedsiębiorstwa energetycznego niezbędnej do tego przyłączenia. Powyższe rozstrzygnięcie znajduje swoje skonkretyzowanie w postanowieniach kształtowanej przez Prezesa U RE mocą decyzji umowy o przyłączenie do sieci Farmy Wiatrowej (...).

Odwołanie od decyzji złożyła (...) SA w L. zaskarżając decyzję w całości i zarzucając decyzji naruszenie przepisów prawa materialnego :

1. art. 7 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne z dnia 10.04.1997 r. poprzez:

-założenie, że istnieją warunki techniczne i ekonomiczne przyłączenia do sieci, w sytuacji, gdy analiza pozwala na ustalenie braku ekonomicznych i technicznych warunków przyłączenia, co wiąże się z rozległym zakresem zmian koniecznych do zaprowadzenia w sieci w związku z projektowanym przyłączeniem,

-naruszenie zasady równoprawnego traktowania poprzez ukształtowanie umowy o przyłączenie ze szkodą dla interesu ekonomicznego Powódki i innych odbiorców, a wyłącznie w interesie Zainteresowanej;

-naruszenie prawa wspólnotowego poprzez dokonanie wykładni przepisów krajowego porządku prawnego w oparciu o art. 15 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylająca dyrektywę 2003/54/WE i art. 16 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywę 2001/77/WE oraz 2003/30/WE, w sytuacji, gdy nie wynika to wprost z zasad prawidłowej wykładni.

- błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że wydanie warunków przyłączenia oraz przesłanie Zainteresowanej projektu umowy o przyłączenie w każdym przypadku oznacza, iż spełnione są warunki techniczne i ekonomiczne przyłączenia podmiotu ubiegającego się o przyłączenie (tu: Zainteresowanej) do sieci elektroenergetycznej przedsiębiorstwa energetycznego (tu: Powódki), podczas gdy spełnienie się powyższych warunków Prezes URE powinien był ustalić w oparciu o całokształt stanu faktycznego sprawy oraz przy uwzględnieniu odrębności wynikających z hipotezy art. 7 ust. 9 PE;

2. **art. 7 ust. 9** PE poprzez jego niezastosowanie w sytuacji nieistnienia obowiązku przyłączenia oraz w braku ekonomicznych warunków przyłączenia do sieci;

3. **art. 7 ust. 8 pkt 3** PE poprzez jego zastosowanie, w sytuacji, gdy z pkt-u powyżej wynika fakt wyłączenia stosowania tegoż przepisu;

4. **art. 7 ust. 8i** PE poprzez niewłaściwą interpretację polegającą na przyjęciu, że wydane warunki przyłączenia stanowią - wbrew literalnej treści - bezwarunkowe zobowiązanie do zawarcia umowy o przyłączenie oraz poprzez pominięcie treści regulacji przepisu § 8 (w szczególności ust. 6) **rozporządzenia Ministra Gospodarki** z dnia 4.05.2007 r. w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego (zwanym dalej jako „**Rozporządzenie systemowe**”), także poprzez przyjęcie, iż wydane warunki przyłączenia wyłączają konieczność dokonania analizy z uwzględnieniem art. 7 ust. 1 PE i z pominięciem art. 7 ust. 9 PE;

5. **art. 11d ust. 3** PE, w zw. z **art. 9c ust. 3** poprzez ukształtowanie treści umowy z pominięciem treści obowiązków tkwiących po stronie Powódki jako operatora systemu (...) oraz obowiązków zapewnienia należytej pracy sieci, w tym także w sytuacji zagrożenia (w szczególności ze względu na moc farmy), co w efekcie doprowadziłoby do ograniczenia swobody O SD w realizowaniu przypisanych obowiązków;

6. **art. 1 ust. 2** PE poprzez brak równoważenia interesów **przedsiębiorstw energetycznych i odbiorców** paliw i energii, w sytuacji gdy skrajnie odmienne od propozycji Powódki ukształtowanie wielkości opłaty za przyłączenie odbija się negatywnie dla odbiorców w taryfie na lata kolejne - poprzez zatwierdzenie wyższych wielkości stawek i opłat (wobec następczego ujęcia we wniosku taryfowym), zaś podmioty - wytwórcy, w tym Zainteresowana, nie ponosi żadnych kosztów związanych z wprowadzaniem wyprodukowanej energii do systemu dystrybucyjnego, dla którego funkcję operatora pełni Powódka;

7. **art. 4f ust. 1 PE, w zw. z art. 46 PE**, poprzez pominięcie okoliczności, że świadczenie usługi dystrybucji energii elektrycznej, m.in. nie może powodować niekorzystnej zmiany cen lub stawek opłat za dostarczoną energię i zakresu ich dostarczania odbiorcom przyłączonym do sieci, a także uniemożliwiać wywiązywanie się przez przedsiębiorstwo energetyczne z obowiązków w zakresie ochrony interesów odbiorców i ochrony środowiska;

oraz przepisów prawa formalnego :

8. **art. 7 i art. 77** ustawy z dnia 14.06.1960 r. - **Kodeks postępowania administracyjnego** (dalej jako: „K.p.a.”) poprzez brak pełnego wyjaśniania stanu faktycznego, wszystkich okoliczności sprawy mających stanowić przedmiot rozstrzygnięcia, co wiąże się z brakiem rozważenia istnienia obowiązku przyłączenia oraz brakiem weryfikacji ekonomicznych i technicznych warunków przyłączenia;

9. **art. 6 K.p.a** poprzez narzucenie brzmienia umowy, które powodują naruszenie dyspozycji art. 46 PE oraz **rozporządzenia Ministra Gospodarki** z dnia 18.08.2011 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną (zwanym dalej jako „**Rozporządzenie taryfowe**”);

10. **art. 107 ust. 1 i 3 K.p.a.** poprzez braki uzasadnienia rozstrzygnięcia tak faktycznego, jak i prawnego, w szczególności w zakresie podstaw ustalenia opłaty za przyłączenie faktycznego jak i prawnego, przez co organ naruszył także zasadę wyjaśniania; jednocześnie zaskarżona decyzja jest niejednoznaczna i wywołuje trudności interpretacyjne;

11. **art. 8 PE w związku z art. 7 PE**, poprzez wykroczenie przez organ administracyjny poza przypisane mu kompetencje ustawowe w zakresie orzekania, w sytuacji gdy kompetencja Prezesa URE oparta na art. 8 PE dotyczy rozstrzygnięcia sporów powstałych na tle zawierania i wykonywania umów w przypadku, gdy obowiązek ich zawarcia wynika z ustawy, względnie z decyzji administracyjnej (por. analogiczną tezę uzasadniania wyroku SN z dnia 24 lipca 2002 r. -1CKN 944/00, LEX 55564). Oznacza to, że Prezes URE jest władny rozstrzygać w drodze konstytucyjnych decyzji administracyjnych wyłącznie **w sprawach spornych**, w których konkretnemu żądaniu wnioskodawcy odpowiada publicznoprawny obowiązek przedsiębiorstwa energetycznego, a zatem obowiązek wynikający z ustawowej normy prawnej o charakterze ius cogens (por. uzasadnienie wyroku z dnia 19 lutego 2010 r, Sądu Apelacyjnego w Warszawie - sygn. akt VI ACa 1142/09), **a tym samym kompetencja ta nie obejmuje umów nieobjętych obowiązkiem publicznoprawnym przedsiębiorstwa energetycznego, tj. w sytuacji, gdy brak jest warunków ekonomicznych dla ich zawarcia**. Prezes URE nie ma również uprawnień do modyfikacji poddanej jego rozstrzygnięciu umowy przyłączeniowej w zakresie, który nie jest sporny pomiędzy stronami, gdy jednocześnie nie zachodzi niezgodność tych postanowień z przepisami bezwzględnie obowiązującymi.

II.

Jednocześnie zaskarżonej decyzji - z ostrożności procesowej – powódka zarzuciła naruszenie przepisów prawa, jak niżej.:

12.**art. 7 ust. 2 PE** poprzez brak ukształtowania zapisów umowy w kwestiach zawartych w powołanym przepisie, w tym w zakresie braku ustalenia opłaty za przyłączenie, poprzez ustalenie jedynie 1 składnika tejże opłaty, podczas, gdy drugi stanowiący iloczyn opisany jest jedynie w postaci mnożnej;

13.**art. 7 ust. 8 pkt 3 PE** poprzez mylną wykładnię polegającą na przyjęciu, że „przyłączenie” należy sprowadzić do terminu „przyłącza” zgodnie z definicją rozporządzenia systemowego oraz poprzez ustalenie treści § 4 stanowiącego o ustaleniu opłaty za przyłączenie, z uwzględnieniem zarzutu powyżej;

14.**art. 7 ust. 8 pkt 3 w zw. z art. 23 ust. 1 PE** poprzez ich błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że ustalenie wysokości opłaty za przyłączenie na podstawie rzeczywistych nakładów poniesionych na realizację przyłączenia oznacza, iż Zainteresowana powinna ponieść jedynie część kosztów inwestycji związanych z wybudowaniem przyłącza,

a nie obejmuje kosztów inwestycji związanych z przebudową sieci elektroenergetycznej Powódki niezbędnych do przyłączenia w sytuacji, gdy:

- ustawodawca nie utożsamia pojęć „przyłączyć” oraz „przyłączenie”, w związku z czym wniosek, iż koszty „przyłączenia” Zainteresowanej do sieci odpowiadają kosztom budowy „przyłącza” jest błędny, tym samym zwrot „rzeczywiste nakłady poniesione na realizację przyłączenia” należy interpretować zgodnie z jego literalną treścią, ze względu na priorytet wykładni językowej, w zgodzie z semantyką języka polskiego i rozumieć jako upoważnienie przedsiębiorstwa energetycznego do ustalenia opłaty przyłączeniowej w wysokości kosztów wszystkich inwestycji niezbędnych dla przyłączenia Zainteresowanej do sieci,
- rozszerzenie wykładni pojęcia „przyłączyć” - w kontekście nieprawidłowego antycypowania stanu sieci, jakby już została zbudowana/przebudowana oraz w kontekście sformułowań używanych przez ustawodawcę: „przyłączenie” - imiesłów czynny ze źródłosłowem w postaci „przyłączyć” (tu o zabarwieniu obowiązku publicznoprawnego), to wszystko wsparte rozumowaniem typu wnioskowego „z celu na środki” ;

- dodatkowo uzasadniając ukształtowanie zapisów umowy w części dotyczącej opłaty za przyłączenie Pozwany nie wskazał uzasadnienia dla „szczątkowego” ujęcia w kalkulacji opłaty za przyłączenie tylko jednego elementu infrastruktury, skoro jest to - jak i zresztą pozostałe - element infrastruktury umożliwiający przyłączenie rozumiane jako zespół czynności funkcjonalnie związanych z budową przyłącza, sumarycznie ujętych w wydanych warunkach przyłączenia, a bez których przyłączenie Zainteresowanej do sieci na założonych dla przyłączanych urządzeń parametrach (w tym wytwarzanej mocy) oraz współpraca z tą siecią nie byłyby możliwe;

15. art. 23 ust. 2 pkt 12 i 20 lit. c) PE, art. 7 ust. 8 pkt 3 PE oraz § 8 ust. 3, § 15 oraz regulacji Załącznika nr 1 Rozporządzenia systemowego oraz art. 353¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny poprzez ustalenie treści umowy w zakresie wykraczającym poza zakres kompetencji Pozwanego,

16. art. 4 ust. 1, art. 7 ust. 5 i 6, 8 oraz art. 9c ust. 3 pkt 3, 4 i 5 w zw. z art. 16 ust. 1 i ust. 4, art. 19 ust. 1 i 3 PE poprzez ich błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że wyłącznie na przedsiębiorstwie energetycznym (tu: -Powódce) ciąży obowiązek sfinansowania modernizacji i rozbudowy sieci elektroenergetycznej niezbędnej celem dokonania przyłączenia podmiotu ubiegającego się o przyłączenie - w sytuacji, gdy z brzmienia powyższych regulacji nie wynika wniosek wyprowadzony przez Prezesa URE.

Powódka wniosła o :

I. uchylenie zaskarżonej decyzji w całości;

ewentualnie o:

II. zmianę zaskarżonej decyzji poprzez ustalenie treści przedmiotowej umowy przyłączeniowej w brzmieniu ostatecznie wskazanym przez Powódkę, w szczególności poprzez ustalenie szacunkowej opłaty za przyłączenie w wysokości **38.789.200 zł netto**;

Powódka zakwestionowała kompetencję Prezesa URE do władczego oddziaływania na treść projektowanej umowy przyłączeniowej w sytuacji, gdy brak jest po stronie powódki publicznoprawnego obowiązku do zawarcia takiej umowy. Nieuprawniona interpretacja w zakresie następstw prawnych wydania warunków przyłączenia oraz całkowite pominięcie analizy braku warunków ekonomicznych dla zawarcia przedmiotowej umowy przyłączeniowej, stanowią dodatkową grupę zarzutów podważających możliwość utrzymania w mocy zaskarżonej decyzji.

Powódka podniosła, iż sformułowany w art. 7 ust. 1 PE obowiązek zawarcia przez przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się dystrybucją energii umowy o przyłączenie do sieci z podmiotami ubiegającymi się o przyłączenie do sieci (umowy przyłączeniowej) nie ma charakteru absolutnego. Wyjątki w tym zakresie określone są w art. 7 ust 1 PE, zgodnie z którym obowiązek ten nie obejmuje sytuacji, gdy nie istnieją techniczne lub ekonomiczne warunki

przyłączenia do sieci i dostarczania energii. Jeżeli w danej sprawie zachodzą te wyjątki, to odpada publicznoprawny obowiązek przedsiębiorstwa energetycznego do zawarcia umowy przyłączeniowej, a zawarcie takiej umowy zależy od uznania przedsiębiorstwa energetycznego.

W dokonanych ustaleniach Prezes URE nie dokonał weryfikacji istnienia obowiązku przyłączenia, w szczególności nie ustalił, czy istnieją ekonomiczne i techniczne warunki przyłączenia do sieci, a żądający zawarcia umowy spełnia warunki przyłączenia do sieci i odbioru.

Powódka stwierdziła, że wydanie przez przedsiębiorstwo warunków przyłączenia nie jest równoznaczne z potwierdzeniem lub tym bardziej ukształtowaniem obciążającego przedsiębiorstwo publicznoprawnym obowiązkiem dokonania przyłączenia, jako że obowiązek ten wynika z bezwzględnie obowiązujących przepisów prawa. Przywołane w przedmiotowej decyzji znaczenie jakie wybrane orzecznictwo nadaje czynności wydania warunków przyłączenia nie może konkurować z jednoznaczną wykładnią treści ustawy PE. Znaczenie to jest zresztą oparte jedynie na pewnych - dość luźno ugruntowanych na przepisach prawa - domniemaniach, przez co jest obalalne na zarzut zainteresowanego, a tym bardziej nie ma zastosowania w przypadku sprzeczności z normą prawa stanowionego.

Wydanie warunków Zainteresowanej nie nastąpiło zatem w ramach realizacji obowiązku publicznoprawnego przedsiębiorstwa. Zgoda na zawarcie umowy w takich okolicznościach Uwarunkowana jest ściśle określonymi założeniami przyszłej umowy, które znajdują swoje odzwierciedlenie w warunkach przyłączenia i projekcie umowy przyłączeniowej przekazanych wnioskodawcy jako ostateczny - zgodnie z zasadami wykładni treści oświadczeń woli. Jakkolwiek zmiany w ich postanowieniach mogą podważać przesłanki, którymi kierowało się przedsiębiorstwo energetyczne akceptując zawarcie takiej umowy. W takiej sytuacji ponownie „aktywuje” się uprawnienie przedsiębiorstwa do odmowy zawarcia umowy przyłączeniowej na nowych warunkach.

Prezes URE nie zweryfikował istnienia publicznoprawnego obowiązku przyłączenia do sieci. Organ ten nie jest zaś uprawniony to dokonywania zmian w umowie przyłączeniowej, dopóki nie zakwestionuje tezy, że w konkretnym wypadku spełnione są wszystkie elementy dyspozycji art. 7 ust. 1 konstytuujące obowiązek przyłączenia.

Powódka podniosła, iż treść ukształtowanej umowy, nie uwzględnia zasady równoważenia interesów przedsiębiorstw energetycznych i odbiorców.

Także przyjęcie a priori istnienia ekonomicznych warunków przyłączenia na podstawie samego tylko faktu wydania przez Powódkę warunków przyłączenia nie znajduje oparcia w obowiązujących przepisach prawa. Powołana w tym miejscu uzasadnienia argumentacja zupełnie nie uwzględnia faktu, że zdarzenie to wraz z przekazaniem projektu umowy, owszem stanowi warunkowe zobowiązanie do zawarcia umowy o przyłączenie, ale o ile istnieje obowiązek określony w art. 7 ust. 1 PE i po ustaleniu wypełnienia wszystkich okoliczności przywołanych przez powołany przepis. W przeciwnym przypadku - jak w sprawie niniejszej - mamy do czynienia z przekazaniem przez Powódkę oferty zawarcia z Zainteresowaną umowy na warunkach w niej określonych. Oferta ta nie została przez Zainteresowaną przyjęta i skorzystała ona z uprawnienia odwołania się do rozstrzygnięcia Prezesa URE.

Powódka stwierdziła, iż brak uwzględnienia w treści rozstrzygnięcia podstawy prawnej z art. 7 ust. 9 PE jest pochodną przyjęcia istnienia warunków przyłączenia, tak obiektywnie, jak i po stronie podmiotu przyłączanego - Zainteresowanego. Skutkiem czego było przyjęcie istnienia po stronie Powódki obowiązku przyłączenia do sieci. W świetle wywodów poczynionych powyżej zarzut ten winien się wiązać z uchYLENIEM zapadłej decyzji.

W ocenie Powódki brak jest przesłanek ekonomicznych dla zawarcia umowy przyłączeniowej z zainteresowanym,. Reżim przewidziany w art. 7 ust. 8 w pełni odpowiada publicznoprawnemu obowiązkowi nałożonego na przedsiębiorstwo energetyczne w art. 7 ust. 1 - cechuje go duży formalizm, sztywne reguły ustalania opłaty przyłączeniowej oraz możliwość władczego modyfikowania takiej umowy przez Prezesa URE.

Zdaniem powódki organ w sposób nieuprawniony zastosował w sprawie dyspozycję art. 7 ust. 8 pkt 3 PE, podczas, gdy winien on znaleźć zastosowanie jedynie w sytuacji, gdy istnieją obiektywnie warunki przyłączenia, a więc gdy

zostanie to ustalone. Organ w niniejszej sprawie nie podjął wysiłków dla wyjaśnienia okoliczności stanu faktycznego. Nadto zasady kalkulacji opłaty przyłączeniowej, przy zmianie warunków przyłączenia oparł z naruszeniem zapisów Rozporządzenia systemowego (także wytwórca może posiadać sieci) oraz z naruszeniem art. 3 pkt 11 PE, który nie stanowi wyłącznie sumy treści dyspozycji pod pkt 11 lit. a-c powołanego przepisu, a jedynie stanowi ogólny nawias - pojęcie, w którym zawierają się powołane rodzaje sieci.

Prezes URE nie oparł ustalonej tezy istnienia warunków dla przyłączenia podmiotu ubiegającego się o takie przyłączenie, w treści obowiązujących aktów prawnych. Nie wykazał z czego wywodzi charakter bezwarunkowy ustalonych warunków przyłączenia, których przecież integralną część stanowi projekt umowy.

Organ administracyjny po stwierdzeniu, że nastąpiła odmowa zawarcia umowy przyłączeniowej przez Powódkę, powinien zatem przeanalizować zasadność takiej odmowy. Sprowadzało się to do potwierdzenia lub zanegowania braku warunków ekonomicznych przyłączenia. Jedyne ustalenia poczynione w tym zakresie dotyczyły zaś stwierdzenia wydania warunków przyłączenia przez powódkę, co w rozumieniu Prezesa URE jest tożsame z potwierdzeniem, iż nie zachodzą przedmiotowe przesłanki negatywne dla powstania obowiązku zawarcia umowy przyłączeniowej. Przyjęcie tak uproszczonego modelu rozpoznawania spraw administracyjnych równoznaczne jest z uchybieniem obowiązków określonych w art. 6, 7 i 8 k.p.a. oraz czyni nieuprawnionym dokonywanie na tej podstawie jakichkolwiek władczych modyfikacji projektu umowy przyłączeniowej przygotowanego przez stronę powodową w odpowiedzi na wniosek o wydanie warunków przyłączenia.

W zaskarżonej decyzji zostało przyjęte domniemanie, iż wydanie warunków przyłączenia w odpowiedzi na konkretny wniosek stanowi w każdym wypadku jednoznaczne i nieobalalne potwierdzenie istnienia technicznych i ekonomicznych warunków przyłączenia do sieci i dostarczania energii.

Powódka podniosła, że brak zaistnienia warunków ekonomicznych dla przyłączenia zwalnia przedsiębiorstwo energetyczne od obowiązku zawarcia umowy przyłączeniowej, ale nie oznacza zakazu wydania warunków przyłączenia. Warunki przyłączenia Stanowią kluczowy techniczny załącznik umowy przyłączeniowej i są wydawane także w przypadku stosowania przez przedsiębiorstwo art. 7 ust. 9 PE, gdy brak jest warunków ekonomicznych dla zawarcia umowy przyłączeniowej na zasadach wskazanych w art. 7 ust. 8 PE. Przyjęcie stanowiska, iż wydanie warunków przyłączenia zawsze oznacza potwierdzenie istnienia warunków ekonomicznych dla przeprowadzenia przyłączenia, jest jednoznaczne z całkowitym zignorowaniem normy prawnej przewidzianej w art. 7 ust. 9. PE. Teza wyrażona w zaskarżonej opinii jest bowiem równoznaczna z wyeliminowaniem możliwości stosowania tego przepisu w praktyce.

Powódka stwierdziła, że jeżeli z oświadczeń i zachowań Powódki wynika, że w jej ocenie nie ma przesłanek ekonomicznych dla zawarcia przedmiotowej umowy przyłączeniowej, to bezpodstawną i niezrozumiałą nadinterpretacją jest przyjmowanie przez Prezesa URE stanowiska, iż jednak powódka istnienie tych warunków potwierdza, gdyż wydała warunki przyłączenia. Ta swobodna wykładnia nie ma żadnego poparcia w przepisach prawa, a już na pewno nie może być odniesiona do sytuacji opartej na art. 7 ust. 9 PE, gdzie publicznoprawna powinność przedsiębiorstwa energetycznego wypierana jest przez czynniki rynkowe i zwykłe relacje gospodarcze. Powód przeciwstawia temu stanowisko Prezesa URE racjonalny argument, że esencją umowy przyłączeniowej są warunki przyłączenia i jako załącznik do tej umowy muszą zostać wydane również w przypadku braku stosowania art. 7 ust. 9, tj. w przypadku braku warunków ekonomicznych, o których mowa w art. 7 ust. 1.

Powódka wskazała, że skoro z żadnego przepisu prawa (materialnoprawnego lub procesowego) nie wynikają powoływane przez Prezesa URE skutki wydania przez przedsiębiorstwo energetyczne warunków przyłączenia, to przedmiotowe postępowanie administracyjne zostało przeprowadzone z uchybieniem reguł postępowania dowodowego. W postępowaniu administracyjnym Powódka podnosiła brak warunków ekonomicznych przyłączenia i wnioskuje o dowód z opinii biegłego na tę okoliczność. Pominięcie takiego wniosku dowodowego i powołanie się w zakresie objętych nim okoliczności jedynie na fakt wydania warunków przyłączenia przez Powódkę nie wypełnia zasad prawidłowego i pełnego udowodnienia okoliczności stanowiących oparcie dla rozstrzygnięcia merytorycznego.

Przepisy prawa powszechnie obowiązującego nie formułują domniemania prawnego w zakresie postulowanym przez Pozwanego, nie można także wyprowadzać z okoliczności wydania warunków przyłączenia tożsamyh w skutkach domniemań faktycznych.

W zaskarżonej decyzji przyjęto, że wydanie warunków przyłączenia ma charakter nieodwołalny i niepodważalny, oderwany w dodatku od faktycznych intencji i zamierzeń przedsiębiorstwa energetycznego, co sprowadza się do tezy Pozwanego, że skoro wydano warunki przyłączenia, to tym samym istnieją warunki ekonomiczne dla przyłączenia i faktu tego nie można już podważać.

Pozwany oraz zainteresowany wnieśli o oddalenie odwołania.

Zainteresowany podniósł, iż spór pomiędzy stronami dotyczy opłaty za przyłączenie do sieci dystrybucyjnej elektroenergetycznej Powoda - wysokości kosztów przyłączenia do sieci elektroenergetycznej odnawialnego źródła energii - Farmy Wiatrowej(...).

Powód uzgodnił z operatorem systemu przesyłowego a następnie wydał Zainteresowanemu warunki przyłączenia do swojej sieci. Tym samym Powód, po ocenie wszystkich przesłanek przyłączenia z art. 7 ust. 1 Prawa energetycznego sam potwierdził, że źródło energii do sieci można i należy przyłączyć, wobec istnienia technicznych i ekonomicznych warunków przyłączenia. Zgodnie bowiem z art. 7 ust.8i Prawa energetycznego: **"Warunki przyłączenia są ważne dwa lata od dnia ich doręczenia. W okresie ważności warunki przyłączenia stanowią warunkowe zobowiązanie przedsiębiorstwa energetycznego do zawarcia umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej."**

Zdaniem zainteresowanego, jeżeli Powód stwierdziłby brak warunków przyłączenia, obowiązany był przyłączenia odmówić i zawiadomić o tym Prezesa URE (**drugie zdanie art. 7 ust. 1 Prawa energetycznego**). **Tak się jednak nie stało, Powód nie zawiadomił o odmowie. Powód przyłączenia nie odmówił, wręcz przeciwnie - stwierdził, że spełnione są wszystkie przesłanki z art. 7 ust. 1 Prawa energetycznego i wydał warunki przyłączenia.**

Ponadto zainteresowany stwierdził, iż dokument warunków przyłączenia służy do uzyskania pozwolenia na budowę (art.34 ust. 3 pkt 3 prawa budowlanego) ma on zatem znaczenie prawne.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i zważył co następuje:

Sąd ustalił.

Bezsporne jest, iż w dniu 28.08. 2009 r. powódka wydała zainteresowanemu warunki przyłączenia do sieci elektroenergetycznej.

Sąd zważył:

Stosownie do art.. 7 ust.1 ustawy z dnia 10.04.1997 r. Prawo energetyczne (Dz.U.2012.1059 ze zm.) przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją paliw gazowych lub energii jest obowiązane do zawarcia umowy o przyłączenie do sieci z podmiotami ubiegającymi się o przyłączenie do sieci, na zasadzie równoprawnego traktowania, jeżeli istnieją techniczne i ekonomiczne warunki przyłączenia do sieci i dostarczania tych paliw i energii a żądający zawarcia umowy spełnia warunki przyłączenia do sieci i odbioru.

Jeżeli przedsiębiorstwo energetyczne odmówi zawarcia umowy przyłączenia do sieci, jest obowiązane niezwłocznie, pisemnie powiadomić o odmowie jej zawarcia Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki i zainteresowany podmiot, podając przyczyny odmowy.

Stosownie do art. 8 ust. 1 Prawa energetycznego w sprawach spornych dotyczących odmowy zawarcia umowy o przyłączenie do sieci (...) rozstrzyga Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, na wniosek strony.

Z powołanych przepisów prawa energetycznego wynika, iż Prezes URE uprawniony jest do rozstrzygnięcia sporu pomiędzy przedsiębiorstwem energetycznym a podmiotem ubiegającym się o przyłączenie do sieci o ile na przedsiębiorstwie energetycznym ciąży obowiązek zawarcia umowy o przyłączenie do sieci. Przedsiębiorstwo energetyczne zaś obowiązane jest do zawarcia stosownej umowy jeżeli istnieją techniczne i ekonomiczne warunki przyłączenia do sieci i dostarczania paliw i energii.

Sąd podziela stanowisko Sądu Najwyższego oraz Sądu Apelacyjnego w Warszawie wyrażone w wyrokach z dnia 11.04.2012 r. (sygn. III SN 33/11) oraz z dnia 31. 01. 2013 r. (sygn. AcA 1066/12), iż wydanie przez przedsiębiorstwo energetyczne warunków przyłączenia do sieci oraz przedłożenie projektu umowy o przyłączeniu do sieci nie oznacza automatycznie, że istnieją techniczne i ekonomiczne warunki przyłączenia do sieci, w rozumieniu art. 7 ust.1 prawa energetycznego.

Gdy podmiot zainteresowany przyłączeniem do sieci kwestionuje warunki umowy o przyłączenie do sieci i występuje do Prezesa URE z wnioskiem o rozstrzygnięcie sporu poprzez wydanie decyzji z art. 8 ust.1 prawa energetycznego Prezes URE zobowiązany jest najpierw ustalić czy na przedsiębiorstwie energetycznym spoczywał obowiązek zawarcia umowy z art. 7 ust. 1 prawa energetycznego a następnie dopiero ocenić, które z postanowień projektu umowy wymagają zmian.

Rozumowanie oparte na implikacji, że jeżeli przedsiębiorstwo energetyczne wydało warunki przyłączenia do sieci, to istnieją warunki techniczne i ekonomiczne przyłączenia do sieci jest błędne.

Sąd zważył, iż wydając zaskarżoną decyzję Prezes URE nie poczynił żadnych ustaleń co do tego czy w sprawie istnieją techniczne i ekonomiczne warunki przyłączenia do sieci.

Prezes URE przyjął, powołując się na dotychczasowe orzecznictwo sądów, iż w sprawie niniejszej istnieją techniczne i ekonomiczne warunki przyłączenia do sieci, bowiem powódka wydała zainteresowanemu warunki przyłączenia.

Wskazać należy, iż art. 7 ust. 3a prawa energetycznego stanowi, iż podmiot ubiegający się o przyłączenie do sieci składa wniosek o określenie warunków przyłączenia do sieci, zwanych dalej „warunkami przyłączenia”, w przedsiębiorstwie energetycznym, do którego sieci ubiega się o przyłączenie.

W przepisach prawa energetycznego brak jest określenia statusu prawnego warunków przyłączenia oraz stwierdzenia, iż wydanie warunków przyłączenia stanowi bezwzględne zobowiązanie przedsiębiorstwa energetycznego do zawarcia umowy o przyłączenie, stosownie do art. 7 ust.1 prawa energetycznego.

Powołany przez zainteresowanego przepis art. 7 ust. 8i prawa energetycznego stanowi wręcz, iż w okresie ważności warunki przyłączenia stanowią warunkowe zobowiązanie przedsiębiorstwa energetycznego do zawarcia umowy o przyłączenie do sieci, ponadto ważne są dwa lata od ich doręczenia.

Powołany przez zainteresowanego przepis art. 34 prawa budowlanego jest bezprzedmiotowy w sprawie niniejszej.

Art. 34 prawa budowlanego odnosi się do obligatoryjnych elementów projektu budowlanego określonych ust. 1, 2 i 3 art. 34 prawa budowlanego, zaś przewidziane ust 3 pkt 3a art. 34 prawa budowlanego oświadczenia właściwych jednostek organizacyjnych o warunkach przyłączenia obiektu do sieci, odnosi się do przypadku, w którym inwestor zamierza korzystać z któregoś z wymienionych tym przepisem mediów (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie II OSK 1341/10).

Jak wskazano wyżej Prezes URE wydał zaskarżoną decyzję przyjmując, iż w sprawie niniejszej istnieją techniczne i ekonomiczne warunki przyłączenia do sieci, powołując się na dotychczasowe orzecznictwo sądów i zaniechał tym samym ustalenia czy zachodzą przesłanki z art. 7 ust. 1 prawa energetycznego.

Zaskarżona decyzja zatem została wydana bez żadnych ustaleń co do tego, czy zachodzą przesłanki z art. 7 ust. 1 prawa energetycznego, stanowiące podstawę do określenia (za strony umowy) warunków umowy wzajemnej.

Decyzja zatem podlega uchynieniu jako wydana bez podstawy prawnej.

Zważyć należy, iż Sąd Ochrony Konkurencji i konsumentów orzeka na podstawie materiału dowodowego zebranego przez organ w toku postępowania administracyjnego oraz przedstawionego sądowi w trakcie postępowania kontrydktoryjnego przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Nie leży w kognicji Sądu, zastępowanie organu w gromadzeniu materiału dowodowego, uzasadniającego decyzję organu oraz wydanie wyroku, w oparciu o wskazane przez Sąd dowody.

W tym stanie rzeczy zbędne stało się szczegółowe odniesienie do pozostałych zarzutów naruszenia przepisów prawa materialnego zmierzających do podważenia decyzji.

Wskazać jednakże należy, iż rozbudowa sieci na potrzeby przyłączy jest obowiązkiem przedsiębiorstwa energetycznego zajmującego się przesyłaniem lub dostarczaniem lub dystrybucją energii elektrycznej (vide. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12.04. 2011r. III SK 42/10; wyrok Sądu Najwyższego 11.04.2012r. III SK 33/11; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 04.06.2012r. VI ACa 1508/11).

Obowiązek ponoszenia przez powódkę kosztów rozbudowy sieci w związku z przyłączeniem do niej źródła wytwórczego wynika wprost z przepisów prawa, bowiem pojęcie przyłączenia do sieci nie jest tożsame z pojęciem przyłącza.

Stosownie do art. 7 ust. 8 pkt 3 prawa energetycznego za przyłączenie do sieci operator pobiera opłatę ustaloną na podstawie rzeczywistych nakładów poniesionych na realizację przyłączenia (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.04. 2012r. III SK 33/11).

Opłata za przyłączenie podmiotu ubiegającego się o przyłączenie do sieci przedsiębiorstwa energetycznego powinna być ustalona na podstawie rzeczywistych nakładów na budowę przyłącza, bez uwzględnienia nakładów na rozbudowę sieci przedsiębiorstwa energetycznego.

We wskazanym zatem wyżej zakresie pozostałe zarzuty odwołania nie zasługują na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 479⁵³ § 2 kpc orzeczono jak w sentencji.

O kosztach orzeczono stosownie do art. 98 i 99 kpc.

SSR (del.) Danuta Brejtkopf